

U s n e s e n í

Krajský soud v Hradci Králové projednal ve veřejném zasedání konaném dne 5.dubna 2012 odvolání obžalovaného [REDAKCE], nar. [REDAKCE], a *poškozené České protipirátské unie Praha*, obě podaná proti rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 25.10.2011, č.j. 6T 173/2011-571, a rozhodl takto:

Odvolání obžalovaného [REDAKCE] a poškozené České protipirátské unie Praha se podle § 256 tr.řádu zamítají.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným přečinem porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1), odst. 2) písm.c) tr.zákoníku, a to účastenstvím v podobě pomoci podle § 24 odst. 1) písm.c) tr. zákoníku. Za tento přečin mu byl uložen dvojí trest; v prvé řadě jde o trest odnětí svobody v trvání devíti měsíců, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku a šesti měsíců. Dále mu byl uložen i peněžitý trest ve výměře dvaceti denních sazeb ve výši 250,- Kč, tedy v celkové výši 5.000,- Kč. Pro případ, že by tento peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody na jeden měsíc.

Stejným rozsudkem, a to pachatelstvím uvedeného přečinu, byl uznán vinným a byl i potrestán spoluobžalovaný [REDAKCE], nar. [REDAKCE], ohledně něhož je výrok o vině i trestu v právní moci.

Poškozená Česká protipirátská unie (dále jen: „ČPU“) byla se svým nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních (§ 229 odst. 1/ tr.řádu).

Podle výroku o vině uvedeného rozsudku spáchali tito obžalovaní tento přečin tím, že obžalovaný [REDAKCE] v blíže nezjištěné době v roce 2005 na základě žádosti dosud neustanovené osoby, vystupující v komunikačních programech IRC a ICQ pod přezdívkou [REDAKCE], sestavil nejpravděpodobněji v místě svého bydliště v [REDAKCE], [REDAKCE], počítačový server, o němž věděl, že má sloužit jako úložiště neoprávněných kopií autorských děl pro účely jejich dalšího nelegálního sdílení a jako takový má být neoprávněně instalován a následně provozován v servrovně [REDAKCE] fakulty [REDAKCE], následně jej spolu s obžalovaným [REDAKCE] v blíže nezjištěném období v roce 2005 v servrovně [REDAKCE] fakulty [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], neoprávněně a bez vědomí vedoucího IT oddělení a děkana fakulty instalovali do RACK skříně fakulty a připojili ho vysokorychlostním připojením k internetu přes switch fakulty a přes uzel [REDAKCE] NET,

příčemž obžalovaný [REDAKCE] v období od blíže nezjištěné doby roku 2005 do 7.9.2010 výměnou za nelegální přístup ke kopiím autorských děl, zejména počítačových programů, filmů (kinematografických děl) a elektronických knih, který také realizoval, vědomě kryl a podporoval činnost uvedeného počítačového serveru tím, že zajistil dvě IP adresy pro tento server, a to [REDAKCE] a [REDAKCE] pro připojení k internetu, a posléze udržoval po celé období server v provozu,

a obžalovaný [REDAKCE] v období od blíže nezjištěné doby roku 2005 do 7.9.2010 zajišťoval chod pirátského počítačového serveru tím, že prováděl jeho vzdálenou administraci a v případě poruch docházel do servrovný [REDAKCE] fakulty [REDAKCE] a potřebné součástky serveru vyměňoval,

oba obžalovaní tak přitom jednali přesto, že věděli, že na pevných discích uvedeného počítačového serveru jsou umístěny volně ke stažení neoprávněné kopie počítačových programů, filmů (kinematografických děl) a elektronických knih, a to bez souhlasu oprávněných nositelů majetkových autorských práv a v případě filmů i bez souhlasu oprávněných nositelů majetkových práv souvisejících s právem autorským, přičemž k 7.9.2010 byla na osmi pevných discích pirátského počítačového serveru nabízena ke stažení níže uvedená autorská díla níže uvedených oprávněných nositelů majetkových autorských práv a nositelů majetkových práv, souvisejících s právem autorským v celkovém objemu přesahujícím 1,5 TB dat (následuje podrobný výčet ad I. počítačových programů, ad II. filmů – kinematografických děl, a ad III. elektronických knih a manuálů), přičemž jen v závěrečném období od 8.8.2010 do 7.9.2010 bylo z tohoto serveru staženo přes IP adresu [REDAKCE] celkem 94,229 GB dat, a přes IP adresu [REDAKCE] dalších celkem 76,919 GB dat do dalších zemí Evropy.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonem stanovené lhůtě odvolání obžalovaný [REDAKCE] a poškozená ČPU.

Obžalovaný [REDAKCE] ve strukturovaně zpracovaném odůvodnění svého opravného prostředku nejprve sdělil, že je podáván do výroku o vině a trestu. Namítl, že po hlavním líčení není z provedených důkazů patrné, kdo a jakým způsobem na předmětný server umístil počítačové programy a autorská díla za účelem jejich nepovoleného sdílení dalšími osobami. Dále není podle jeho názoru patrné, kdo prováděl administraci předmětného serveru, a jakým způsobem měla být tato data na předmětném serveru sdílena. Obžalovaný popřel, že by věděl o potenciálním využití serveru jako pirátského. Dále se namítá nevěrohodnost výpovědi spoluobžalovaného [REDAKCE], polemizuje se s odborným vyjádřením znalce ing. Jiřího Bergera, s tím, že se nepodařilo vyvrátit obhajobu tohoto odvolatele. Dále se tento zmiňuje i o procesní vadě, spočívající v ohledání místa činu ze dne 7.9.2010, ač svou podstatou se jednalo o prohlídku jiných prostor a pozemků. V petitu svého odvolání se proto tento obžalovaný domáhá zrušení napadeného rozsudku, a dále nechť je obžaloby podle § 226 písm.c) tr.řádu zproštěn.

Poškozená ČPU napadla přezkoumávaný rozsudek ve výroku, jímž byla se svým nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Poškozená především polemizovala se závěrem soudu prvního stupně ohledně svého řádného nepřipojení s nárokem na tuto náhradu. Výše uplatněného nároku této náhrady poškozená doložila cenou titulů, které obžalovaní neoprávněně užili, ceníky platnými v době, kdy mohli nejpozději rozmnoženiny děl pořídit, tj. k datu 7.9.2010. Pokud bylo nutno tyto ceníky autorizovat, mohlo se tak stát.

Na čl. 625-626 spisu proto poškozená konkrétně ve vztahu k jednotlivým zde uvedeným subjektům, které zastupuje, vyčísluje požadavek na náhradu škody.

K tomuto odvolání se obžalovaný [REDAKCE] prostřednictvím svého obhájce písemně vyjádřil, shrnul zde své výhrady vůči uplatněnému nároku na náhradu škody, a navrhl, aby odvolací soud tento opravný prostředek zamítl (čl. 647-649).

Z podnětu takto podaných řádných opravných prostředků přezkoumal krajský (tj. odvolací) soud podle § 254 odst. 1) tr.řádu zákonnost a odůvodněnost všech rozsudečných výroků, které se týkají obžalovaného [REDAKCE], jakož ze stejných hledisek i výrok o náhradě škody, který se týká druhého z obžalovaných (ostatně poškozená ČPU nebyla s ohledem na § 246 odst. 1/ písm.d/ tr.řádu oprávněna brojit vůči jinému výroku napadeného rozsudku, než jen proti výroku o náhradě škody), jakož i správnost postupu řízení, které jejich vydání předcházelo, to vše z hlediska vad, těmito odvolateli vytýkaných, a takto dospěl k závěru, že ani jedno z odvolání není důvodné.

Řízení, předcházející vydání napadeného rozsudku, netrpí žádnou významnou procesní vadou, která by vedla k aplikaci prvního zrušovacího důvodu podle § 258 odst. 1) písm.a) tr.řádu. Také právo obžalovaných na obhajobu bylo plně zaručeno.

Okresní soud provedl procesně bezvadně i veškeré potřebné důkazy, které stran výroku o vině obžalovaného [REDAKCE] správně jednotlivě i ve vzájemných souvislostech vyhodnotil, a tak ve vztahu k vině tohoto odvolatele správně a úplně zjistil skutkový stav věci. Lze tudíž v detailech odkázat na pečlivě zpracované odůvodnění přezkoumávaného rozsudku, pokud jde o výrok o vině obou obžalovaných vůbec, s následujícím doplněním.

Obecně možno úvodem poznamenat, že odvolací výhrady obžalovaného [REDAKCE] jsou v převážné – téměř až úplně – míře opakováním výhrad, které zazněly již v průběhu hlavního líčení a okresní soud se s nimi vyčerpávajícím způsobem vypořádal již v odůvodnění napadeného rozsudku. To platí k námitkám ohledně výpovědi obžalovaného [REDAKCE], ohledně procesního způsobu zajištění důkazů na půdě lékařské fakulty, i ohledně věrohodnosti odborného vyjádření. Toto odvolání tedy požaduje jediné, a to hodnotit v odvolacím řízení provedené důkazy odlišným způsobem od přezkoumávaného rozsudku, a to ve prospěch tohoto obžalovaného.

Okresní soud především ale důvodně vyšel při závěru o vině obžalovaného [REDAKCE] z výpovědi spoluobžalovaného [REDAKCE]. Tato výpověď je totiž konzistentní od přípravného řízení. Obžalovaný [REDAKCE] v hlavním líčení nejprve obecně poznamenal, že skutek se stal zhruba tak, jak je popsán v obžalobě. V přípravném řízení (na které je v rámci výpovědi [REDAKCE] v hlavním líčení odkazově protokolováno), pak z výpovědi obžalovaného [REDAKCE] vyplynulo, že byl kontaktován osobou pod přezdívkou [REDAKCE], zda by souhlasil s umístěním menšího serveru a jeho připojení na [REDAKCE] fakultě, s čímž obžalovaný [REDAKCE] souhlasil a poté byl kontaktován osobou s přezdívkou [REDAKCE], že z nevyužívaného rozsahu IP adres fakulty použijí adresy pro připojení počítače. [REDAKCE] se pak vyjádřil i k přivezení serveru [REDAKCE], s tím, že by prázdný a za napojení serveru měl [REDAKCE] přístup přes FTP protokol k obsahu disků na uvedeném serveru, kdy z tohoto přístupu [REDAKCE] stáhl převážně filmy a seriály. Pokud jde o osobu s přezdívkou [REDAKCE], věděl, že se křestním jménem jmenuje [REDAKCE], a že jde o spoluobžalovaného [REDAKCE], zjistil z usnesení o zahájení trestního stíhání. V hlavním líčení pak obžalovaný [REDAKCE] vyjádřil přesvědčení, že spoluobžalovaný [REDAKCE] o obsahu serveru věděl.

Obžalovaný ■■■ pak v přípravném řízení nepopřel sestavení předmětného serveru, jakož i zajišťování jeho chodu pomocí vzdáleného administrátorského přístupu a připustil rovněž to, že se na discích uvedeného serveru nacházely kopie počítačových programů, filmů a elektronických knih (čl. 64). Rovněž zde připustil i svoji povědomost o tom, že porušením autorského práva je nahrávání a další šíření.

Krajský soud nemá ani významnějších výhrad vůči způsobu vykonání ohledání místa činu, jak je tento úkon zachycen ve spise, včetně fotodokumentace, na čl. 21-29. Je zřejmé, že policie takto jednala na žádost cizího státu o právní pomoc, když místem ohledání bylo datové centrum ve 2. patře ■■■ fakulty a úkon byl proveden za výslovného souhlasu ■■■ ■■■, děkana této fakulty. Skutečnost, že se tohoto úkonu účastnili také zaměstnanci fakulty, představuje sice poněkud nestandardní postup, leč to nezpůsobuje nepoužitelnost tohoto úkonu pro potřeby hodnocení důkazů. Koneckonců tuto námitku, že se v podstatě jednalo o prohlídku jiných prostor bez soudního příkazu, hodnotil přílehavě již první soud. K tomu je nutno připomenout, byť jen z hlediska již zmíněný, byť ne písemný souhlas děkana fakulty, který byl teoreticky s to vykonat prohlídku servrovny fakulty i bez příkazu (viz srov.přiměřeně § 83a odst.3/ tr.řádu).

I kdyby snad nebylo možno protokol o ohledání servrovny použít k důkazu, pořád ještě je tu protokol o vydání věci obžalovaným ■■■ (čl. 86-87) ze dne 7.9.2010, v jehož rámci se podává, že tento obžalovaný vydal policii server, užívající IP adresy ■■■ a ■■■ a data z tohoto serveru, když kompletní obsah disků byl zkopírován ve zde uvedených časových souvislostech na pevné disky ve vlastnictví policie, které byly posléze zkopírovány na pevný disk WESTERN DIGITAL ■■■, sériové číslo na štítku ■■■ (okresní soud důvodně odmítl námitku obžalovaného ■■■ o možné manipulaci se zajištěnými daty, viz str. 49 rozsudku). Posledně uvedený disk (který je fyzicky součástí trestního spisu), byl poté podroben zkoumání znalcem příslušného odborného zaměření Ing. Jiřím Bergerem, který učinil závěry ve svém písemném vyjádření na čl. 98-100 (vedle způsobu popisu fungování tzv. FTP serveru), především v tom, že na tomto disku byla nalezena autorská díla, a to instalace programů a her pro různé operační systémy, elektronické knihy, studijní a výukové programy, hudba a filmy, pornografické nevyjímaje, když znalec tato data připojil ke svému odbornému vyjádření v elektronické podobě, z titulu jejich velkého množství (poznámka krajského soudu: o tom ostatně vypovídá i rozsah tzv. skutkové věty přezkoumávaného rozsudku, kde jsou nalezené tituly popsány nejmenším možným písmem).

Okresní soud pak takto prokázaný skutek u obžalovaného ■■■ správně posoudil jako přečin porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1), odst. 2) písm.c) tr.zákoníku (pouze formou účastenství v podobě pomoci podle § 24 odst. 1/ písm.c/ tr.zákoníku), neboť výrobou serveru, vzdálenou administrací uvedeného serveru, jakož i odstraňování jeho poruch na místě samém apod.), umožňoval jeho provoz, včetně možnosti nelegálního stahování jeho obsahu, pořízeného v rozporu s autorskoprávními předpisy, byť nebylo prokázáno, že by tyto soubory ■■■ sám na uvedený server instaloval (v podrobnostech stran subjektivní stránky jednání tohoto odvolatele viz strana 47 vyhotovení napadeného rozsudku, in fine). Rozsah zjištěných dat v objemu 1,5 TB pak dovoluje dojít k závěru o nutnosti aplikovat kvalifikovanou skutkovou podstatu většího rozsahu ve smyslu § 270 odst. 2) písm.c) tr.zákoníku.

Velmi stručně lze odůvodnit také správnost uloženého trestu. Je zřejmé, že při jeho ukládání obžalovanému [REDAKCE] zohlednil soud první instance obecná ustanovení § 38 a § 39 tr.zákoníku, s tím, že uložením obou druhů trestů v podobě výchovných, tj. nikoli spojených s přímým odnětím svobody, zohlednil tento soud především dosavadní bezúhonnost tohoto odvolatele. Okresní soud si logicky odůvodnil i vyšší výměru trestu tomuto odvolateli i přes fakt, že byl uznán vinným toliko účastenstvím na jednání spoluobžalovaného [REDAKCE], a nikoli jeho spolupachatelem.

Odvolací soud nemohl vyhovět také odvolání poškozené ČPU. V tomto směru lze v zásadě odkázat na zpracované vyjádření obžalovaného [REDAKCE] k této problematice, kterak je předložil jeho obhájce. Je možno dojít k závěru, že okresní soud jednak měl právem pochyby o řádnosti zplnomocnění ČPU jednotlivými subjekty, nadanými autorským právem, jednak je zřejmé, že výše škody netvoří součást skutkových zjištění v této věci, aby tak byl založen zákonný příkaz k povinnosti uložit náhradu škody ve smyslu § 228 odst.1), věta první, za středníkem, tr.řádu). Odvolací soud se shoduje s názorem soudu prvního stupně – již s ohledem na výši požadované náhrady škody – že v tomto směru by bylo potřeba provádět rozsáhlé doplnění dokazování, které by bylo zcela nad rámec potřeb trestního řízení (viz i § 1 odst. 1/ tr.řádu). Zejména by totiž bylo nutno verifikovat (ověřit) jednotlivé ceníky, na základě nichž je náhrada škody požadována. Již pak i tato verifikace (autorizace) těchto ceníků, jak se o této možnosti tento odvolatel i zmínil v opravném prostředku, k čemuž mohlo dojít před konáním hlavního líčení, by takové potřeby trestního řízení, vzhledem k rozsahu neoprávněně šířených titulů, naprosto přesahovala. Pokud snad bylo argumentováno tím, že poškozená ČPU vznesla úspěšně za zastoupené poškozené společnosti nároky na náhradu škody ve větším počtu řízení, pak ale takové tvrzení mělo být nějak doloženo, avšak ani v takovém případě, kdy každý případ porušení autorských práv je nutno posuzovat přísně individuálně, by nebylo možno v tomto trestním řízení o povinnosti obou obžalovaných k náhradě škody bez delšího a obsáhlého doplnění dokazování rozhodnout.

Veden shora prezentovanými úvahami, proto krajský soud obě podaná odvolání zamítl jako nedůvodná podle § 256 tr.řádu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný .

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4/ tr.řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem

na zákonné ustanovení § 265b odst. 1) písm.a) až l) nebo § 265b) odst. 2) tr.řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Hradci Králové dne 5.4.2012

JUDr. Zdeněk Korf, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

■